

Ορθόδοξος Συναξαριστής :: <https://www.saint.gr>

Σύναξη του Αρχαγγέλου Μιχαήλ του Ταξιάρχη

Επισκεφτείτε τον ιστοχώρο μας στην διεύθυνση: <http://www.saint.gr/4095/saint.aspx> για περισσότερες πληροφορίες για τον βίο (ονόματα, βίντεο, ακολουθίες, φωτογραφίες κτλ) καθώς και για τυχών ενημερώσεις - διορθώσεις.

Τελευταία ενημέρωση βιογραφίας: 24/11/2010 11:39:00 μμ
Δημιουργία εγγράφου: 10/05/2026 19:42:01

Σύνοψη

Τύπος εορτής: Εορτάζει στις 8 Νοεμβρίου εκάστου έτους.

Ημ/νια Βίου: 24/11/2010 11:39:00 μμ

Βιογραφία

Η Ιερά Μονή των Παμμεγίστων Ταξιαρχών βρίσκεται στην κωμόπολη Μανταμάδος στην Λέσβο (Μυτιλήνη). Η ημερομηνία ίδρυσης της δεν μας είναι γνωστή. Μπορούμε όμως να υπολογίσουμε ότι το έτος που μπήκε ο θεμέλιος λίθος βρίσκεται εκατοντάδες χρόνια πίσω (περί τον 9ο αιώνα μ.Χ.). Πρόκειται για βυζαντινό μοναστήρι του οποίου η λειτουργία διακόπηκε μάλλον κατά την κατάκτηση του νησιού από τους Τούρκους γύρω στα 1462 μ.Χ.

Κατά τα μέσα του 19ου αιώνα μ.Χ. ζούσανε εδώ λιγостоί μοναχοί έχοντας αφιερώσει την ζωή τους στην νηστεία και στην αδιάλειπτη προσευχή και δοξολογία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Η πληροφορία αυτή μας έρχεται από τους εκκλησιαστικούς κώδικες.

Η εικόνα του Ταξιάρχη Μιχαήλ είναι μοναδική σε ό, τι αφορά τον τρόπο και τις συνθήκες κάτω από τις οποίες δημιουργήθηκε και τα υλικά που χρησιμοποιήθηκαν. Η ζωντανή μας παράδοση την τοποθετεί στο 1000 με 1100 μ.Χ. την εποχή δηλαδή, που σ' όλο το Αιγαίο κυριαρχούσαν και λεηλατούσαν τα παράλια του οι Σαρακηνοί πειρατές. Ο ιερός αυτός χώρος ήταν ανδρικό Μοναστήρι προς τιμήν των Αρχαγγέλων. Ο αρχιπειρατής Σιρχάν έμαθε ότι εκεί υπάρχει πολύς πλούτος και μια νύχτα, που οι μοναχοί βρισκόταν στον Ιερό Ναό συγκεντρωμένοι στη θεία τους λειτουργία, μπήκε αυτός και η συμμορία του με σχοινιά από τα τείχη και τους κατάσφαξαν.

Μέσα στο Ιερό Άγιο Βήμα του ναού, μαζί με τον λειτουργούντα ιερέα, βρισκόταν και ένα 17χρονο καλογεροπαίδι, ο δόκιμος Γαβριήλ, που βοηθούσε στα τελούμενα. Αυτός βλέποντας τη φοβερή σφαγή, κατόρθωσε να ξεγλιστρήσει από το παράθυρο του Αγίου Βήματος, να ανεβεί στη σκεπή και να κρυφτεί. Αυτό το αντιλήφθηκαν οι πειρατές και αφού λεηλάτησαν το Ναό και όλο το Μοναστήρι, θέλησαν να πιάσουν και τον δόκιμο για να μην αφήσουν μάρτυρα, που θα ειδοποιούσε τυχόν, τους γύρω συνοικισμούς, οι κάτοικοι των οποίων θα τους έκλειναν το δρόμο προς την θάλασσα, και θα τους χτυπούσαν.

Έβαλαν λοιπόν σκάλες και ανέβηκαν στη στέγη για να τον πιάσουν. Αλλά, η στέγη μετατράπηκε σε μια φουρτουνιασμένη θάλασσα και στο μέσον, πανύψηλος και αγριωπός, με σπαθί στο χέρι που πετούσε αστραπές, ο Ταξιάρχης, έτοιμος να τους επιτεθεί. Πανικόβλητοι οι πειρατές τράπηκαν σε άτακτη φυγή προς τη θάλασσα, αφήνοντας όλα τα κλοπιμαία μέσα στην αυλή του Μοναστηριού. Την άλλη μέρα οι κάτοικοι των γύρω συνοικισμών με αρχηγό τους τον Αλέξη, τον άρχοντα του Στένακα, βρήκαν τους Σαρακηνούς πειρατές σφαγμένους με μια μαχαιριά, που άρχιζε από το μέτωπο και κατέληγε στον ομφαλό.

Ο δόκιμος μοναχός, που από θαύμα σώθηκε μόλις συνήλθε κατηφόρισε μέσα στο Ναό, για να παράσχει τις πρώτες βοήθειες στους συντρόφους του. Εκεί τους βρίσκει όλους σφαγμένους! Τότε του ήλθε μια θεία έμπνευση. Να συγκεντρώσει το αίμα των σφαγμένων μοναχών, να το αναμείξει με χώμα, να φτιάξει πηλό και να ιστορήσει τη μορφή του Αρχαγγέλου Μιχαήλ, όπως την είδε πάνω στη σκεπή, κατά τη θαυμαστή παρουσία Του. Άρχισε να πλάθει την εικόνα του Ταξιάρχη ανάγλυφη, δίνοντας τη μορφή εκείνη που πάνω στη σκεπή ο ίδιος είδε. Ήταν δε τόσο αφοσιωμένος στη προσπάθεια, να δώσει στον πηλό τη μορφή του Αρχαγγέλου ώστε, δεν πρόσεξε ότι ο πηλός τελείωνε! Έτσι τελείωσε το πρόσωπό του και το υπόλοιπο σώμα Του το έφτιαξε αναγκαστικά πολύ μικρό, δυσανάλογο και ασύμμετρο.

Στο μεταξύ, δυο πειρατές, που είχαν μείνει στην παραλία περιμένοντας τους συντρόφους τους, ανησύχησαν από την αργοπορία και ανηφόρισαν για να τους συναντήσουν. Όταν αντίκρισαν στο πλάτωμα το μακάβριο θέαμα, γύρισαν γρήγορα στα καράβια, οπού περίμενε με αγωνία ο αρχηγός τους, και του διηγήθηκαν την τραγωδία. Μόλις τ' άκουσε εκείνος, χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι και ορκίστηκε εκδίκηση.

Τον επόμενο χρόνο έβαλε σ' εφαρμογή το σχέδιο του για την κατάληψη του Στένακα. Μια νύχτα οι πειρατές αποβιβάστηκαν αθόρυβα στην παραλία και ετοιμάζονταν να επιτεθούν τα χαράματα στη μικρή πολιτεία, που κοιμόταν ανυποψίαστη. Αυτή την κρίσιμη ώρα επεμβαίνει και πάλι ο Ταξιάρχης. Ο Στέφανος, ο γιος του άρχοντα Αλέξη, που μόλις είχε πέσει να κοιμηθεί, βλέπει μπροστά του τον αρχάγγελο. Ήταν πανώριος μες στην ολόχρυση πανοπλία του. Τα ξανθά μαλλιά του χύνονταν στους ώμους κι έδιναν στα κάτασπρα φτερά του χρυσή ανταύγεια. Στο δεξί χέρι κρατούσε πύρινη ρομφαία, ενώ τ' αριστερό ήταν σηκωμένο με τεντωμένο το δείκτη. Χαμογέλασε στο νέο και με γλυκεία φωνή του είπε: «Σήκω πάνω, Στέφανε. Πήγαινε γρήγορα με τον πατέρα σου να ετοιμάσετε την άμυνα της πόλης. Έρχονται οι Σαρακηνοί να σας αφανίσουν. Μη φοβηθείτε! Στο πλευρό σας θα είμαστε εγώ κι ο προστάτης σου Άγιος. Θα σας προστατεύουμε και θα σας καθοδηγούμε. Οι πειρατές έχουν αράξει στον όρμο, κάτω από την πόλη σας. Λίγοι απ' αυτούς θ' αναρριχηθούν στο κάστρο, για να εξουδετερώσουν το σκοπό της πύλης και ν' ανοίξουν την καστρόπορτα. Θα σας επιτεθούν την ώρα που η νύχτα παλεύει με τη μέρα. Προσοχή στην πύλη»!

Τα γεγονότα εξελίχθηκαν όπως τα είπε ο Ταξιάρχης. Όταν οι κουρσάροι επιτέθηκαν, βρήκαν τους υπερασπιστές στις επάλξεις. Την ίδια ώρα ένα απόσπασμα με αρχηγό το Στέφανο, που είχε κατηφορίσει αθόρυβα στην παραλία, έβαζε φωτιά στα πειρατικά καράβια. Οι πειρατές είδαν τη φωτεινή ανταύγεια της φωτιάς και τα 'χασαν. Ο πανικός που ακολούθησε ήταν απερίγραπτος. Ενώ έτρεχαν προς τη θάλασσα, τους καταδίωκαν έφιπποι οι Στενακιώτες και τους αποδεκάτιζαν. Μια ομάδα με τον αρχιληστή κατάφερε να ξεφύγει, ακολουθώντας πορεία μέσα από το δάσος. Έπεσε όμως πάνω στο απόσπασμα που είχε πριν λίγο κάψει τα καράβια, και βρέθηκε κυκλωμένη. Σε λίγο κι αυτοί οι πειρατές, μαζί με τον αρχιληστή, είχαν εξολοθρευτεί.

Θαύματα της εικόνας του Ταξιάρχη

1) Στο μέτωπο και στα μαγουλά του Ταξιάρχη, οι πιστοί κολλάνε μεταλλικά νομίσματα, που αφήνουν σημάδια στο πρόσωπο του, αλλά γρήγορα εξαλείφονται. Κάθε τόσο τα μάτια του αρχαγγέλου βουρκώνουν, και οι χριστιανοί σκουπίζουν με μπαμπάκι τα δάκρυα του. Το ίδιο κάνουν με τον ιδρωτα, όταν συμβαίνει το πρόσωπο του να ιδρώνει.

2) Όταν οι πιστοί θέλησαν να οικοδομήσουν έναν νέο Ναό, ο Ταξiάρχης επιτέλεσε άλλο ένα θαύμα.

Η επιτροπή που συγκροτήθηκε για την ανέγερση του, αποφάσισε να χτίσει τον καινούργιο Ναό λίγο μακρύτερα από το μοναστήρι. Οι εργάτες άρχισαν να σκάβουν τα θεμέλια, αλλά το πρωί τα βρήκαν σκεπασμένα με χώμα, ενώ τα εργαλεία τους ήταν στην αυλή του παλιού ναού. Ξαναέσκαψαν τα θεμέλια από την αρχή. Κι όταν βράδιασε, άφησαν επίτηδες τα εργαλεία τους εκτεθειμένα, ενώ μερικοί άνδρες κρύφτηκαν στους θάμνους για να δουν τι θα συμβεί. Τα μεσάνυχτα λοιπόν είδαν κάτι ανέλπιστο: Ένα δυνατό φως σηκώθηκε από τον παλιό ναό, σχημάτισε καμπύλη και στάθηκε πάνω από τα θεμέλια. Ύστερα ακολούθησε την αντίστροφη πορεία και χάθηκε. Οι φύλακες έμειναν εκστατικοί. Συγχρόνως ένωσαν μυρωδιά από φρεσκοσκαμμένο χώμα. Πλησιάζουν στα θεμέλια και τα βρίσκουν πάλι σκεπασμένα. Τρέχουν στο δέντρο που ήταν κρεμασμένα τα εργαλεία, αλλά εκείνα έλειπαν. Ξεκίνησαν ζαλισμένοι για τον παλιό ναό, στο μοναστήρι του Ταξiάρχη. Είχε αρχίσει να χαράζει, όταν ακούστηκε ξαφνικά ή καμπάνα της μονής. Σταμάτησε για λίγο κι άρχισε πάλι να χτυπάει σιγά και ρυθμικά. Κι όμως, καθώς αργότερα έμαθαν, δεν τη χτυπούσε ανθρώπινο χέρι. Έφτασαν, τέλος, στο μοναστήρι και μπήκαν στην αυλή. Εκεί είδαν ακουμπισμένα στον τοίχο με τάξη τα εργαλεία, στο ίδιο σημείο που τα είχαν βρει και την προηγούμενη μέρα. Κατάλαβαν πια πώς ήταν θέλημα του αρχαγγέλου να χτιστεί ο καινούργιος ναός στη θέση του παλιού.

Όλοι βοηθούσαν στις εργασίες, ακόμα και οι Τούρκοι. Τον σέβονταν από παλιά και τον φοβόντουσαν. Μερικοί απ' αυτούς είχαν τολμήσει να προσβάλουν το ναό του ή να μπουν στο προαύλιο καβάλα στ' άλογο τους, και τότε τον είδαν άγριο να τους κυνηγάει και να τους διώχνει.

Όταν ήρθε η ώρα να μετακινηθεί η ανάγλυφη εικόνα, στάθηκε αδύνατο. Ο Ταξiάρχης εμπόδισε κάθε προσπάθεια για μετακίνηση της. Ήθελε η εικόνα του να παραμείνει εκεί πού την τοποθέτησε ο Γαβριήλ, ο κατασκευαστής της.

Οι εργασίες προχώρησαν γοργά και πλησιάζαν στο τέλος. Τα χρήματα όμως ήταν λιγοστά. Δεν έφταναν ούτε για τα μεροκάματα των εργατών. Συγκεντρώθηκαν τότε τα μέλη της επιτροπής ανεγέρσεως του ναού στο σπίτι του ταμιά. Έμειναν μέχρι αργά το βράδυ προσπαθώντας να βρουν κάποια λύση. Μα έφυγαν άπρακτοι. Ήταν περασμένα μεσάνυχτα. Ο ταμίας καθόταν σε μια πολυθρόνα βαρύθυμος και σκεπτικός, όταν ξαφνικά άνοιξε η πόρτα. Ένας άγνωστος πέρασε μέσα, ανέβηκε τη σκάλα και προχώρησε στο δωμάτιο, όπου βρισκόταν το μπαούλο με τα λιγοστά χρήματα της επιτροπής. Ο ταμίας προσπάθησε να σηκωθεί, αλλά δεν μπόρεσε. Ένωθε τα πόδια του καρφωμένα. Άκουσε το μπαούλο ν' ανοίγει κι ύστερα από λίγο να κλείνει. Μετά είδε τον ξένο να επιστρέφει με βήματα αργά και βαριά. Ήταν ένας νέος με σγουρά μαλλιά και ματιά φωτεινή σαν αστραπή. Φορούσε ρόδινο σακάκι και μαύρες μπότες, που ανέβαιναν μέχρι τους μηρούς. Χαμογέλασε στο νοικοκύρη και είπε: «Τα χρήματα για τις πληρωμές βρίσκονται μέσα στο μπαούλο». Ύστερα κούνησε το χέρι, σαν να τον χαιρετούσε, άνοιξε την εξώπορτα και χάθηκε στο σκοτάδι. Ο ταμίας έτρεξε στο μπαούλο. Ήταν κλειδωμένο. Το άνοιξε και τι να δει! Τρεις σειρές από φλουριά, μητζίτια και λίρες. Τα έπιασε στη χούφτα του για να βεβαιωθεί, και τ' άφησε πάλι να πέσουν. Τα χρυσά αυτά νομίσματα, που πρόσφερε για το ναό του ο ίδιος ο αρχάγγελος Μιχαήλ, ήταν ακριβώς όσα χρειαζόνταν για να πληρωθούν τα έξοδα, μέχρι και το τελευταίο γρόσι.

3) Στα 1964 μ.Χ., το πρωινό εκείνο της επιθέσεως των Τουρκοκυπρίων στη μαρτυρική Κύπρο, όταν μπήκε ο νεωκόρος στο ιερό προσκύνημα του Μανταμάδου για ν' ανάψει το καντήλι του Ταξιάρχη, είδε κατάπληκτος πως η ολόσωμη εικόνα του έλειπε! Αυτή η απροσδόκητη εξαφάνιση προκάλεσε σύγχυση στον ευσεβή λαό και κράτησε μια βδομάδα. Ξαφνικά, η εικόνα βρέθηκε πάλι στη θέση της, όπως είχε εξαφανιστεί.

Πέρασε καιρός. Ένα χειμωνιάτικο πρωινό ο νεωκόρος του Μανταμάδου άκουσε ποδοβολητό αλόγου. Βγαίνει έξω και βλέπει ένα νέο, πού μόλις είχε ξεπεζέψει, να σηκώνει στους ώμους του ένα κριάρι. Μπήκαν μαζί στο ναό, κι ο νέος προχώρησε στην εικόνα του Ταξιάρχη, απίθωσε εκεί το κριάρι και άναψε λαμπάδα ίση με το μπόι του. Ύστερα γονάτισε, προσκύνησε την εικόνα και χάιδεψε με βουρκωμένα μάτια και τρεμάμενα χείλη το ανάγλυφο πρόσωπο του αρχαγγέλου. «Είναι ο σωτήρας μου», γυρίζει και λέει συγκινημένος στο νεωκόρο. «Αυτός μ' έσωσε από τους Τούρκους. Στα τελευταία γεγονότα με τους Τούρκους, υπηρετούσα τη στρατιωτική μου θητεία στην Κύπρο. Ήταν περασμένα μεσάνυχτα της 12ης Αυγούστου, όταν μας ξάφνιασαν τα πυρά των Τουρκοκυπρίων. Ήμασταν πάντα σ' επιφυλακή, γιατί ξέραμε τι ύπουλος εχθρός ήταν απέναντι μας. Μας δυσκόλευαν λίγο οι βολές του πολεμικού τους ναυτικού, αλλά δεν μας έβλαψε καθόλου η αεροπορία τους. Σε λίγες ώρες ελέγχσαμε την κατάσταση και προχωρήσαμε στην αντεπίθεση. Λες κι είχαμε στα πόδια μας φτερά. Τους πήραμε φαλάγγι και τους κυνηγήσαμε. Λίγο ακόμα και θα τους ρίχναμε στη θάλασσα. Ενώ τρέχαμε ακράτητοι από ενθουσιασμό και σχεδόν ακάλυπτοι, βλέπω ξαφνικά μπροστά μου, σε πέντε μέτρα απόσταση, να ξεπροβάλλει ένας ακανόνιστος όγκος. Σταμάτησα απότομα, και τότε... μέσα στο σύθαμπο της αυγής διέκрина ένα τουρκικό πολυβολείο. Είδα την κάννη του πολυβόλου να στρέφεται πάνω μου, και, μη έχοντας που να καλυφθώ, έπεσα με το πρόσωπο στη γη, σκεπάζοντας καλά με το κράνος το κεφάλι μου. "Ταξιάρχη μου, σώσε με!", είπα μέσα μου, κι αμέσως ήρθε στο νου μου ο πατέρας μου, που σώθηκε θαυματουργικά από βέβαιο θάνατο στο αλβανικό μέτωπο, τάζοντας στον Ταξιάρχη ένα κριάρι. "Ταξιάρχη μου σώσε με!", μουρμούρισα πάλι, κάνοντας κι εγώ το ίδιο τάμα. Την ίδια στιγμή ένας εκκωφαντικός κρότος πήρε σχεδόν την ακοή μου. "Με χτύπησαν", σκέφτηκα, κι έφερα στο νου μου τ' αγαπημένα μου πρόσωπα... Ύστερα ένιωσα να μ' ακουμπούν, να με ψάχνουν, να με σηκώνουν. Ήταν οι δικοί μας. "Χτύπησες; Πώς είσαι;", άκουσα αμυδρά τη φωνή τους. Ψάχτηκα, μα δεν βρήκα τραύμα. Τότε θυμήθηκα το πολυβολείο. Κοίταξα προς τα κει, αλλά δεν είδα τίποτα. "Εδώ ακριβώς", φώναξα, "υπήρχε τουρκικό πολυβολείο". Πήγαμε κοντά, ερευνήσαμε, μα δεν το βρήκαμε. Στη θέση πού ορθωνόταν πριν το πολυβολείο, υπήρχαν τώρα μόνο συντρίμμια και μια τεράστια τρύπα. Φαίνεται πώς στην κρίσιμη για μένα στιγμή, κάποια οβίδα πλοίου ή κάποιος όλμος έκανε συντρίμμια το επικίνδυνο πολυβολείο, ενώ συγχρόνως κάποια ανώτερη δύναμη με φύλαξε τελείως αβλαβή κι απ' τα πυρά κι από την έκρηξη».

Ο νεωκόρος, πού μέχρι τώρα παρακολουθούσε συγκινημένος, πήρε το λόγο: «Ναι, παιδί μου, ήταν ο Ταξιάρχης. Αυτός σ' έσωσε. Τότε, με τα επεισόδια της Κύπρου, είχε χαθεί από δω ή εικόνα του για μια βδομάδα». Ο νέος ταραχθηκε. Αγκάλιασε με το βλέμμα του την εικόνα του αρχαγγέλου και τα μάτια του βούρκωσαν. Ήταν ένα ακόμη «ευχαριστώ» για την ανέλπιστα σωτηρία του.

4) Ένα από τα πολλά θαύματα του Ταξιάρχη στο Μανταμάδο της Λέσβου, με προσωπική παρουσία του, είναι και η θεραπεία ενός παιδιού, του Βασίλη Καραστήρη από την Αθήνα.

Ενώ έπαιζε ο μικρός, έπεσε και χτύπησε άσχημα στο κεφάλι. Τον μετέφεραν στο νοσοκομείο, όπου διαπίστωσαν πώς είχε μείνει τυφλός και παράλυτος. Ο διευθυντής κάλεσε τους γονείς του παιδιού στο γραφείο του και τους είπε ότι η κατάσταση του παιδιού είναι σοβαρή και ότι χρειάζεται άμεση επέμβαση, αλλά οι ελπίδες επιτυχίας είναι σχεδόν μηδαμινές.

Το παιδί οδηγήθηκε στο χειρουργείο. Ενώ το ετοιμάζαν για την εγχείρηση, καθώς διηγήθηκε αργότερα το ίδιο, το σκοτάδι των ματιών του διαλύθηκε, κι ένα φωτεινό όραμα πήρε τη θέση του: Βρέθηκε μπροστά σ' ένα ναό με καμάρες, που η πρόσοψη του ήταν χτισμένη με κόκκινες πέτρες. Από την ανοιχτή του πόρτα έβγαине ένα εκτυφλωτικό φως. Ο Βασιλάκης πλησίασε στην πόρτα, και τι να δει! Ένα ωραίο παλικάρι, λουσμένο στο φως, είχε απλώσει τα χέρια και τον καλούσε: «Έλα Βασίλη, μη φοβάσαι, θα γίνεις καλά. Εγώ θα οδηγώ στην εγχείρηση το χέρι του γιατρού». Το παιδί πλησίασε, γονάτισε μπροστά του, αγκάλιασε τα πόδια του νέου κι ακούμπησε το κεφάλι του στον αριστερό του μηρό. Τότε εκείνος άπλωσε το χέρι του και χάιδεψε το κεφάλι του μικρού. Πριν χαθεί η οπτασία, τα παιδικά μάτια πρόλαβαν και είδαν στο βάθος του ναού μια εικόνα μαυριδερή με ασημένιες φτερούγες.

Η εγχείριση πέτυχε. Η δράση και οι κινήσεις των μελών επανήλθαν. Οι γιατροί απέδωσαν την επιτυχία σε θαύμα. Ήταν 8 Νοεμβρίου, εορτή των παμμεγίστων Ταξιαρχών.

Πέρασαν χρόνια. Έγιναν πολλές άλλ' άκαρπες αναζητήσεις. Ώσπου μια μέρα, σε τηλεοπτική παρουσίαση, αναγνώρισε ανέλπιστα και με συγκίνηση ο Βασίλης το ναό της οπτασίας του. Και πήγε προσκυνητής στον Ταξιάρχη, για να προσφέρει τα δάκρυα της ευγνωμοσύνης του στο σωτήρα της ζωής του.

5) Ο Γιάννης Απήκος, από το Μανταμάδο της Λέσβου, ξενιτεμένος στη Γερμανία, ζούσε ήσυχια και χριστιανικά με τη γυναίκα του Καλλιόπη. Το Νοέμβριο του 1987 μ.Χ. η Καλλιόπη αρρώστησε σοβαρά με βαρύ εγκεφαλικό. Μεταφέρθηκε αμέσως σε γερμανικό νοσοκομείο, όπου παρέμεινε σε κωματώδη κατάσταση για πέντε βδομάδες. Οι γιατροί δεν της έδιναν ζωή. Ώρα με την ώρα περίμεναν το μοιραίο. Στην οικογένεια επικρατούσαν πόνος και θλίψη. Να όμως πού φάνηκε κάποια ελπίδα: Ο προστάτης του Μανταμάδου, της ιδιαίτερης πατρίδας τους, ο Ταξιάρχης Μιχαήλ. Όλη η οικογένεια γονάτισε αυθόρμητα μπροστά στο εικονοστάσι και σήκωσε τα μάτια ικετευτικά στο εικόνισμα του αρχαγγέλου. Προσευχήθηκαν με πόνο, με πίστη, με δάκρυα. Ύστερα σηκώθηκαν γαληνεμένοι, με κάποια κρυφή ελπίδα.

Απ' αυτήν όμως την ομαδική προσευχή απουσίασε ο αδελφός της άρρωστης, ο Ηρακλής. Ήταν μάρτυρας του Ιεχωβά, γι' αυτό είχε ανοίξει αθόρυβα την πόρτα κι είχε εξαφανιστεί. Πρωί-πρωί ξεκίνησαν για το νοσοκομείο. Εκεί δοκίμασαν μια έκπληξη. Η άρρωστη, πού μέχρι χθες βρισκόταν σε κώμα, είχε ανοιχτά τα μάτια και τους κοιτούσε.

- Τι συμβαίνει, Καλλιόπη; ρώτησε ο Γιάννης.

- Που πήγατε την εικόνα του Ταξιάρχη πού είχαμε στο σπίτι; ρώτησε εκείνη με δυσκολία.

- Εκεί είναι, στη θέση της.

Τότε φάνηκε η γυναίκα να ησυχάζει, και με πολύ κόπο συνέχισε.

- Χθες το βράδυ μ' επισκέφθηκε ο Ταξιάρχης και στάθηκε εδώ, δίπλα μου. Ήταν λίγο στενοχωρημένος. Με κοίταξε πονετικά και μου είπε: «Θέλω ν' απλώσω τις φτερούγες μου και να σας σκεπάζω, αλλά δυσκολεύομαι». Με κοίταξε λίγο ακόμα κι εξαφανίστηκε. Τι συμβαίνει Γιάννη; Γιατί διστάζει ο Ταξιάρχης»;

Ο Γιάννης αμέσως κατάλαβε. Το εμπόδιο ήταν ο χιλιαστής αδελφός της. Το βράδυ τον συνάντησε, τον ενημέρωσε και, τελειώνοντας, τόνισε:

- Ο αρχάγγελος, Ηρακλή, δεν θέλει μόνο τη σωματική θεραπεία της αδελφής σου, αλλά και τη δική σου την ψυχική. Θέλει τη σωτηρία σου. Θέλει την επιστροφή σου στην ορθόδοξη πίστη. Και μαζί μ' αυτή, θέλει και την προσευχή σου για την αδελφή σου.

Σε λίγο άρχισε ένας αγώνας σκληρός. Πάλευε ο χιλιαστής με την ορθόδοξη χριστιανική του συνείδηση. Η τελευταία είχε σύμμαχο την αγάπη της αδελφής του. Τελικά υπέκυψε στη δύναμη του Χρίστου, γονάτισε μπροστά στο εικονοστάσι, προσευχήθηκε με δάκρυα, αναγεννήθηκε.

Το πρωί βιάστηκαν όλοι να πάνε στο νοσοκομείο. Μα τι να δουν! Η άρρωστη τους περίμενε όρθια. Ο θάλαμος ήταν γεμάτος από γιατρούς και νοσοκόμες. Τα είχαν όλοι χαμένα.

- Τη νύχτα, άρχισε να λέει χαρούμενη η Καλλιόπη, άκουσα μέσα στην ησυχία δυνατό φτερούγισμα. Κοιτάζω ξαφνιασμένη, και βλέπω πάλι τον Ταξιάρχη. Τώρα όμως ήταν χαρούμενος και γελαστός. «Θα γίνεις καλά», μου είπε. Σήκωσε το χέρι του, με σταύρωσε, μου χαμογέλασε και χάθηκε. Έκανα να σηκωθώ, και είδα πως μπορούσα. Στο θάλαμο νοσηλεύοταν μια ακόμη άρρωστη. Με είδε που περπατούσα, ήρθε και μ' αγκάλιασε. «Τα είδα όλα», μου είπε. «Είδα να σε πλησιάζει στο κρεβάτι σου κάποιος ψηλός, μαυριδερός και λευκοντυμένος άνδρας. Τον είδα να κουνάει τα χέρια του. Και ξαφνικά χάθηκε... Στην αρχή νόμισα πως ήταν γιατρός με την άσπρη μπλούζα. Αυτός όμως ήταν ασυνήθιστα ψηλός, πάνω από δύο μέτρα. Δεν πατούσε στη γη και δεν έκαναν θόρυβο τα πόδια του. Με την παρουσία του ξεχύθηκε μια ευωδιά στο δωμάτιο. Τρόμαξα και σκεπάστηκα περισσότερο».

- Τι θα κάνουμε τώρα; ρώτησε ο Γιάννης το γιατρό.

- Δεν ξέρω, κύριε. Μόνο ένα θαύμα μπορούσε να φέρει αυτό το αποτέλεσμα. Και το θαύμα έγινε!

Την άλλη μέρα ο Γιάννης βρισκόταν κιόλας στην πατρίδα του, μπροστά στον Ταξιάρχη, κι έβρεχε την ιερή εικόνα του ευεργέτη του με δάκρυα χαράς κι ευγνωμοσύνης.

6) Θαυμαστές επεμβάσεις του Ταξιάρχη Μανταμάδου στη ζωή της αφηγήθηκε και η κ. Μιχαηλάρη από την Ελευσίνα. Ήταν άτεκνη, καθώς και η αδελφή της, κι επειδή ποθούσαν ν' αποκτήσουν παιδί, στράφηκαν με πίστη στο Θεό και στη μεσιτεία του αρχαγγέλου. Σε μια αγρυπνία που έκαναν προς τιμήν του Ταξιάρχη, τον παρακάλεσε με θερμή η κ. Μιχαηλάρη για το πρόβλημα της. Τα ξημερώματα την πήρε λίγο ο ύπνος. Είδε ότι βρισκόταν στο ναό του αρχαγγέλου με την αδελφή της, όταν ξαφνικά παρουσιάστηκε ο Ταξιάρχης με όλη του τη μεγαλοπρέπεια. Γονάτισε αμέσως και τον παρακάλεσε να τους χαρίσει από ένα παιδί. Κι εκείνος άπλωσε το χέρι του, σαν να ήθελε να τις καθησυχάσει, και είπε: «Μην ανησυχείτε. Κι οι δυο σας θα κάνετε παιδιά. Να ευχαριστήσετε το Θεό γι' αυτό Του το δώρο».

Σε τέσσερα χρόνια η αδελφή της απέκτησε παιδί, η ίδια όμως όχι. Πέρασαν εννέα χρόνια, οπότε άρχισε ν' απελπίζεται. Στράφηκε τότε στην επιστήμη. Ταλαιπωρήθηκε, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Πληροφορήθηκε ότι στην Αγγλία υπήρχε ένας γιατρός που μπορούσε με εγχείρηση να οδηγήσει στην τεκνοποίηση, με πιθανότητες μία στις εκατό. Το αποφάσισε και ετοιμάστηκε για το ταξίδι. Ένωθε όμως έλεγχο συνειδήσεως. Την τελευταία στιγμή δίστασε. Σκέφτηκε να καταφύγει στον Ταξιάρχη για να τη φωτίσει τι να κάνει. Πήγε στο ναό του, στο Μανταμάδο, και τον παρακάλεσε. Και το ίδιο βράδυ, ενώ προσευχόταν, τον είδε να βγαίνει ολοζώντανος άπ' το εικόνισμα του, μ' ένα βλέμμα παραπονεμένο, σαν να της έλεγε: «Γιατί λιγοψύχησες; Γιατί έχασες την πίστη σου και την ελπίδα στο Θεό; Δεν πείστηκες άπ' το παράδειγμα της αδελφής σου;».

Έπεσε αμέσως μετανοημένη και ζήτησε με δάκρυα συγχώρηση. Τότε τον άκουσε να της λέει: «Δεν θα πας έξω. Εκεί δεν πρόκειται να κάνεις παιδί. Εδώ θα το αποκτήσεις».

Σ' ένα μήνα ήταν έγκυος κι έφερε στον κόσμο ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, τη Βαρβάρα. Όταν η μικρή ήταν έξι χρονών, πήγανε στο ναό του αρχαγγέλου για να κάνουν μια ευχαριστήρια αγρυπνία.

Η μητέρα άφησε το παιδί σ' ένα κελί για να κοιμηθεί και πήγε στην εκκλησία. Όταν τελείωσε η λειτουργία και γύρισε στο κελί, η μικρή της είπε: «Εσύ, μαμά, ήσουν στην εκκλησία, αλλά ο Ταξιάρχης ήταν μαζί μου όλη τη νύχτα και μου κρατούσε συντροφιά».

Αργότερα, η ευλαβής γυναίκα δοκίμασε άλλη μια θαυμαστή εκδήλωση της προστασίας του αρχαγγέλου. Ανήμερα των Ταξιαρχών το 1989 μ.Χ., την έπιασε δυνατός πόνος στη μήτρα. Σε λίγο καιρό η κατάσταση επιδεινώθηκε. Έγιναν οι απαραίτητες εξετάσεις και οι γιατροί συνέστησαν να γίνει εγχείρηση.

Εκείνη, μόλις το άκουσε, αρνήθηκε, κι άρχισε να κλαίει σαν μικρό παιδί. Κατέφυγε πάλι στον Ταξιάρχη, και ζητούσε με επιμονή και πίστη το θαύμα του. Με την προσευχή ηρέμησε, κι όταν το βράδυ έπεσε να κοιμηθεί, βλέπει στον ύπνο της την Παναγία - βασίλισσα στο θρόνο - και πλάι της τον Ταξιάρχη. Της χαμογελούσαν. Το πρωί ξεκίνησε για να εισαχθεί στο νοσοκομείο. Έκανε πολλές εξετάσεις και περίμενε τ' αποτελέσματα. Κάποια στιγμή την κάλεσαν οι γιατροί και της είπαν ότι δεν έχει απολύτως τίποτα. Από τότε είναι εντελώς υγιής και δοξάζει τον Κύριο και τη χάρη του Αρχαγγέλου Του.

Λειτουργικά κείμενα

Απολυτίκιον

Ἦχος δ'.

Τῶν οὐρανίων στρατιῶν ἀρχιστράτηγε, δυσωποῦμέν σὲ αἰεὶ ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι ἵνα ταῖς σαῖς δεήσεσι τειχίσης ἡμᾶς σκέπη τῶν πτερύγων τῆς αὔλου σου δόξης, φρουρῶν ἡμᾶς προσπίπτοντας ἐκτενῶς καὶ βοῶντας· ἐκ τῶν κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς ὡς Ταξιάρχης τῶν ἄνω Δυνάμεων.

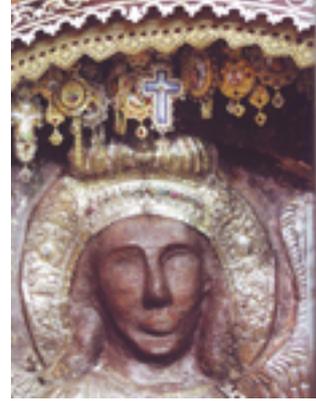
Αγιογραφίες / Φωτογραφίες

Η εικόνα του Ταξιάρχη

Η εικόνα του Ταξιάρχη

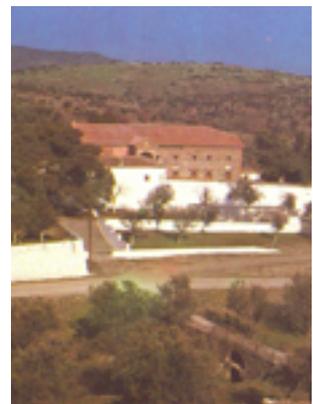
Η εικόνα του Ταξιάρχη

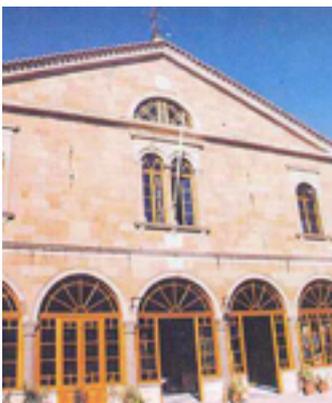
Η εξωτερική εικόνα του Αρχαγγέλου Μιχαήλ η οποία εξαφανίστηκε το 1964 μ.Χ.

Η εικόνα του Ταξιάρχη

Ιερά Μονή Παμμεγίστων Ταξιαρχών

Ιερά Μονή Παμμεγίστων Ταξιαρχών

Τα άγια Λείψανα του δόκιμου μοναχού Γαβριήλ του και φιλοτεχνήσαντος την θαυμαστή ανάγλυφη εικόνα του Αρχαγγέλου Μιχαήλ.

Η εικόνα του Ταξιάρχη

Οπτικοακουστικό Υλικό

Ταξιάρχης Μανταμάδος Λέσβου

Ταξιάρχης Μανταμάδος Λέσβου

Παραπομπές

1. [ΠΗΓΗ ΖΩΗΣ - ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΣΤΟ INTERNET](#)
2. [Ιερός Ναός Παμμεγίστων Ταξιαρχών Μανταμάδου - Λέσβου](#)